

Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

W nagłówku, po lewej stronie, znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie w formie miniaturki flagi RP

Warszawa, 31 lipca 2024 r.

Sygn. akt KR III R 35 ukośnik 23

DECYZJA nr KR III R 35 ukośnik 23

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz, Beata Siemieniako, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2024 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r. dotyczącej gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wspólnej 73, dawny hip. nr, oznaczonej w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr 100 w obrębie 5 myślnik 05 myślnik 01, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Skarbu Państwa repr. przez Prezydenta m. st. Warszawy, J. T. F. i M. T.

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.),

orzeka:

uchylić decyzję Prezydenta m.st. Warszawy nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r. w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia Prezydentowi m.st. Warszawy

UZASADNIENIE

Punkt pierwszy. Przebieg postępowania rozpoznawczego.

Postanowieniem z dnia 22 września 2023 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r., postanowiła wszcząć z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r., ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości o powierzchni wynoszącej 136 m², oznaczonej jako dz. ew. nr 100 w obrębie 5 myślnik 05 myślnik 01, położonej w Warszawie przy ulicy Wspólnej 73, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr.

Postanowieniem z dnia 22 września 2023 r. Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r., postanowiła zawiadomić właściwe organy administracji publicznej oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Postanowieniem z dnia 22 września 2023 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady przy Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r.

Zawiadomieniem z dnia 29 września 2023 r. poinformowano strony o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego w niniejszej sprawie.

Powyższe postanowienia i zawiadomienie zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 4 października 2023 r.

Zawiadomieniami z dnia 22 listopada 2023 r., 29 stycznia 2024 r., 21 marca 2024 r., 22 maja 2024 r. oraz 18 lipca 2024 r. poinformowano o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy, ostatnio do dnia 22 sierpnia 2024 r., ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu. Zawiadomienia ogłoszone zostały w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości, odpowiednio w dniach 23 listopada 2023 r., 30 stycznia 2024 r., 22 marca 2024 r., 23 maja 2024 r. oraz 22 lipca 2024 r.

Zawiadomieniami z dnia 15 kwietnia 2024 r. oraz 12 czerwca 2024 r. zawiadomiono strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie pouczone strony, że powyższe zawiadomienie uznaje się za skutecznie doręczone po upływie 7 dni od daty jego ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienia zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej odpowiednio w dniach 16 kwietnia 2024 r. oraz 12 czerwca 2024 r.

Strony nie skorzystały z przysługującego im prawa, wynikającego z art. 10 k.p.a.

Pismem z dnia 23 lipca 2024 r. stanowisko w przedmiotowej sprawie wyraziła Społeczna Rada przy Komisji ds. reprivatyzacji nieruchomości warszawskich. W opinii nr 5 ukośnik 2024 Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r. lub o jej uchylenie.

Punkt drugi. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

Podpunkt pierwszy. Opis nieruchomości.

Przedmiotem decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r. jest nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Wspólnej 73, stanowiąca grunt nieruchomości o powierzchni wynoszącej 136 m², oznaczonej jako dz. ew. nr 100 w obrębie 5 myślík 05 myślík 01, dla której prowadzona jest księga wieczysta pod numerem, będącej częścią dawnej nieruchomości hipotecznej pod nr. W dacie wydania przedmiotowej decyzji reprivatyzacyjnej nieruchomość nie była objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Podpunkt drugi. Pierwotni właściciele nieruchomości.

Komisja ustaliła, że na dzień 21 listopada 1945 r., tj. dzień wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U. nr 50, poz. 279, dalej: dekret warszawski) tytuł własności nieruchomości warszawskiej nr hip. nr o powierzchni 1,566 łokci kwadratowych uregulowany był na imię A. i J. małżonków G. w częściach równych, niepodzielnie, mocą aktu zeznanego w dniu 10 maja 1935 r.

Zgodnie z zaświadczeniem Zarządu Miejskiego w m. st. Warszawie z dnia 28 lutego 1948 r. nieruchomość przy ul. Wspólnej 73 nie znajdowała się pod zarządem Wydziału Administracji Nieruchomości. Uprawnionym przywrócono posiadanie tej nieruchomości na podstawie orzeczenia Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego w Warszawie z dnia 4 września 1946 r. nr U.L.V ukośnik 10095 ukośnik 46.

Podpunkt trzeci. Objęcie gruntu nieruchomości w posiadanie przez gminę m. st. Warszawy.

Nieruchomość warszawska położona przy ul. Wspólnej 73 znajduje się na terenie objętym działaniem dekretu warszawskiego. Z dniem 21 listopada 1945 r., to jest z dniem wejścia w życie dekretu warszawskiego, grunty nieruchomości warszawskich, w tym grunt przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego przeszły na własność Gminy m.st. Warszawy, a w 1950 r., z chwilą likwidacji gmin myślnik na własność Skarbu Państwa.

Objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez gminę nastąpiło w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 20 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, wobec tego termin do składania wniosku dekretowego upływał z dniem 16 lutego 1949 r.

Podpunkt czwarty. Sprzedaż praw i roszczeń wynikających z przepisów dekretu warszawskiego po wejściu w życie dekretu warszawskiego.

Na podstawie aktu notarialnego z 7 października 1947 r., Rep nr myślnik umowy sprzedaży, sporządzonego przed zastępcą notariusza P. R. myślnik Z. myślnik I. S., A. i J. małżonkowie G. (G.) sprzedali W. L. i T. F. całą nieruchomość oznaczoną jako hip. ze wszelkimi prawami i przynależnościami, w tym ze wszelkimi prawami wpływającymi z dekretu warszawskiego, za kwotę zł.

Podpunkt piąty. Następcy prawni nabywców praw i roszczeń wynikających z przepisów dekretu warszawskiego.

Komisja ustaliła, iż T. F. zmarł 21 sierpnia 1979 r. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 6 maja 1980 r., sygn. akt, spadek po nim nabyli z mocy ustawy żona H. F. z domu C. i synowie B. M. F. i J. T. F. po 1 ukośnik 3 części każde z nich.

Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 2 listopada 1999 r., sygn. akt, spadek po H. F. nabyli z mocy ustawy synowie B. M. F. i J. T. F. po 1 ukośnik 2 części każdy z nich.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 1 września 2005 r., sygn. akt, spadek po B. M. F. nabyła z mocy ustawy córka M. F.

W. L. zmarł 15 października 1959 r. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 9 grudnia 2014 r., sygn. akt, spadek po nim nabył z mocy ustawy z dobrodziejstwem inwentarza Skarb Państwa.

Podpunkt szósty. Wniosek dekretowy.

W dniu 25 maja 1948 r. adwokat A. M. działający w imieniu nabywców roszczeń T. F. i W. L. złożył do Zarządu Miejskiego w m. st. Warszawie wniosek o przyznanie jego mocodawcom prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Wspólnej 73, nr hip.

Podpunkt siódmy. Postępowanie w zakresie rozpoznania wniosku o przyznanie własności czasowej.

Orzeczeniem administracyjnym nr I. dz. PB ukośnik 20 ukośnik 50 ukośnik U z dnia 7 lutego 1950 r. Prezydent m. st. Warszawy odmówił T. F. i W. L. przyznania prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej przy ul. Wspólnej 73, hip. nr, stwierdzając jednocześnie, że wszelkie budynki znajdujące się na nieruchomości przeszły na własność Skarbu Państwa. Minister Budownictwa decyzją nr L.dz. D myślnik I ukośnik R5 ukośnik 1136 ukośnik 50 z dnia 5 czerwca 1950 r. utrzymał powyższe orzeczenie w mocy.

Minister Infrastruktury decyzją nr BO3b ukośnik 786 myślnik R myślnik 290 ukośnik 10 z dnia 10 maja 2011 r. stwierdził m.in. nieważność decyzji Ministra Budownictwa i orzeczenia administracyjnego Prezydenta m. st. Warszawy w części dotyczącej dz.

ew. nr 100 obręb 5 myślnik 05 myślnik 01, położonej w Warszawie przy ul. Wspólnej 73.

Podpunkt ósmy. Postępowanie reprivatyzacyjne.

Decyzją Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 1 lutego 2016 r. nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 ustanowiono prawo użytkowania wieczystego niezabudowanego gruntu o powierzchni wynoszącej 136 m², oznaczonego jako dz. ew. nr 100 w obrębie 5 myślnik 05 myślnik 01, położonego w Warszawie przy ul. Wspólnej 73, uregulowanego w księdze wieczystej nr, na rzecz J. T. F. w ¼ części, M. F. w ¼ części i Skarbu Państwa w ½ części (pkt 1).

W punkcie 2 decyzji Prezydent m. st. Warszawy ustalił „czynsz symboliczny” z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu opisanego w punkcie 1 decyzji w wysokości zł netto myślnik zgodnie z uchwałą nr XVIII ukośnik 579 ukośnik 2007 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 8 listopada 2007 r.

Podpunkt dziewiąty. Stan prawny nieruchomości po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej.

Decyzja Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 1 lutego 2016 r. nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 nie została wykonana poprzez zawarcie umowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego w formie aktu notarialnego. Zgodnie z treścią księgi wieczystej nr właścicielem gruntu oznaczonego jako dz. ew. nr 100 z obrębu 5 myślnik 05 myślnik 01 w dalszym ciągu pozostaje Miasto Stołeczne Warszawa.

Podpunkt dziesiąty. Wniosek Urzędu m.st. Warszawy Biura Spraw Dekretowych o wszczęcie postępowania rozpoznawczego w sprawie.

W piśmie z dnia 7 września 2022 r. Prezydent m. st. Warszawy zwrócił się do Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) z wnioskiem o uwzględnienie stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonego w wyrokach z dnia 29 sierpnia 2022 r., sygn. akt I OSK 2034 ukośnik 20, I OSK 2875 ukośnik 20, I OSK 707 ukośnik 20 oraz I OSK 1717 ukośnik 20 i wszczęcie postępowania w stosunku do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wspólnej 73. Nieruchomość ta była objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. nr 50, poz. 279), zaś Prezydent m. st. Warszawy ustanowił w stosunku do tej nieruchomości prawo użytkowania wieczystego, pomimo iż w sprawie doszło do przeniesienia praw i roszczeń wynikających z dekretu, w wykonaniu umów cywilnoprawnych.

Podpunkt jedenasty. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego (KR III R 35 ukośnik 23) oraz poprzedzających go czynności sprawdzających (KR III S 61 ukośnik 22), w szczególności: akt udostępnionych przez Prezydenta m. st. Warszawy dotyczących nieruchomości przy ul. Wspólnej 73, a także poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii księgi hipotecznej nr. Dokumenty te nie budziły wątpliwości Komisji co do ich autentyczności i prawdziwości, jak również nie zostały one podważone przez strony postępowania.

Punkt trzeci. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

Podpunkt pierwszy. Brak legitymacji następców prawnych nabywców praw i roszczeń wynikających z dekretu warszawskiego w postępowaniu dekretowym.

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja, w przypadku stwierdzenia, że decyzja reprivatyzacyjna została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, posiada uprawnienie do uchylecia decyzji reprivatyzacyjnej w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną.

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3, jeżeli stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy.

Przepisem definiującym pojęcie strony postępowania administracyjnego, w tym również strony postępowania o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu warszawskiego jest art. 28 k.p.a. Zgodnie z jego treścią, stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Jak przyjęto w orzecznictwie, pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a., może być wyprowadzone tylko z przepisów prawa materialnego, czyli z normy prawnej, która stanowi podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku (por. wyrok NSA z 19 stycznia 1995 r., sygn. akt I SA 1326 ukośnik 93). W przypadku spraw dekretowych tego rodzaju regulacją jest art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Stosownie do jego treści, dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty

oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie myślnik użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że organ prowadzący postępowanie ma tak ustalić stan faktyczny sprawy, aby był on zgodny z rzeczywistością. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy k.p.a. (vide: wyrok NSA z dnia 26 maja 1981 r., sygn. akt SA 810 ukośnik 81, ONSA 1981, nr 1, poz. 45). Przepis art. 28 k.p.a. nie wypowiedza się przy tym wprost na temat skutków różnego rodzaju zdarzeń o charakterze cywilnoprawnym, w tym umów, na możliwość przypisania danemu podmiotowi statutu strony postępowania administracyjnego.

Nie mniej jednak w tym kontekście należy zwrócić uwagę na uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 czerwca 2022 r. (sygn. akt I OPS 1 ukośnik 22), zapadłą w składzie 7 sędziów, która w ocenie Komisji ostatecznie rozstrzygnęła to zagadnienie. W orzeczeniu tym wskazano, że „w przestrzeni prawa administracyjnego [...], normy prawne mają charakter bezwzględnie wiążący. Stosunki administracyjnoprawne mają natomiast charakter jednostronny ściśle powiązany z władczymi kompetencjami organów administrujących. W konsekwencji nie może być tu mowy o swobodzie podejmowania czynności prawnych na wzór swobody właściwej prawu prywatnemu. Konsekwencją bezwzględnego wiązania norm prawa administracyjnego jest to, że żadna ze stron stosunku administracyjnoprawnego nie może nigdy modyfikować ani tym bardziej wyłączać normy tego prawa i zachowywać się nawet niesprzecznie z tą normą, ale w sposób ustalony przez samą tę stronę. Strona, jaką jest podmiot usytuowany na zewnątrz systemu administracji publicznej, nie może sama ustalać treści i sposobu swojego zachowania, a powinna się w całości podporządkować prawu (...). Aksjologia prawa administracyjnego potwierdza (..), że źródłem sytuacji prawnych w prawie administracyjnym mogą być wyłącznie normy prawne i jedynie bezpośredni związek

interesu indywidualnego z tymi normami pozwala kwalifikować go jako interes prawny. (...) Skutki czynności prawnej dokonanej przez podmioty prawa cywilnego samoistnie nie stanowią źródła interesu prawnego w przestrzeni prawa administracyjnego. Jeśli ustawodawca widzi potrzebę ścisłego związania w przestrzeni prawa administracyjnego sytuacji prawnej określonego podmiotu z aktami i czynnościami z zakresu prawa cywilnego, to ustanawia odrębną normę prawną, w której treści bezpośrednio nawiązuje do tych aktów lub czynności.”.

W konsekwencji Naczelny Sąd Administracyjny wywiódł, że „z samej umowy przelewu, ujętej w art. 509 k.c., której przedmiotem jest wierzytelność odszkodowawcza za odjęcie prawa własności nieruchomości w wyniku zdarzenia lub aktu ze sfery prawa publicznego, nabywcy tej wierzytelności w sprawie o ustalenie odszkodowania, o którym mowa w art. 128 ust. 1 u.g.n., nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. Dla uzyskania przymiotu strony, w rozumieniu art. 28 k.p.a., konieczne jest istnienie normy prawa materialnego, która łączyłaby z faktem zawarcia umowy przelewu wierzytelności skutek w postaci przypisania nabywcy wierzytelności interesu prawnego”.

Wyżej wskazany pogląd prawny został następnie potwierdzony przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 29 sierpnia 2022 r. w sprawach o sygn. I OSK 2034 ukośnik 20 i I OSK 2875 ukośnik 20, odnoszących się bezpośrednio do roszczeń dekretowych. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego „przepisy dekretu warszawskiego nie normują (...) skutków prawnych nabycia praw określonych w tym dekrecie przez osoby, które zawarły takie umowy (umowy nabycia udziałów w prawach i roszczeniach wynikających z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego). Przedmiotem tych umów nie jest bowiem prawo własności gruntu nieruchomości warszawskiej, skoro według art. 1 powołanego dekretu wszelkie grunty na obszarze m.st. Warszawy przeszły na własność gminy m.st. Warszawy (...). Skutki prawne wspomnianych wyżej umów w sferze podmiotowej dla wydania decyzji na podstawie dekretu warszawskiego o przyznaniu praw określonych w tym dekrecie należy zatem ocenić przez pryzmat przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, tj. przez pryzmat art. 28 k.p.a., w którym przymiot strony

postępowania administracyjnego został oparty przez ustawodawcę na przysługiwaniu interesu prawnego lub obowiązku, którego dotyczy to postępowanie.

Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że „przepisy dekretu warszawskiego nie kreują normy materialnoprawnej przypisującej stronom umowy nabycia praw i roszczeń interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym prowadzonym na podstawie tego dekretu w celu przyznania praw określonych w tym dekrete. Takiej normy materialnoprawnej, mającej zastosowanie do dekretu warszawskiego, nie kreują także inne akty prawne. Norma taka nie wynika również z przepisów prawa cywilnego. Sama bowiem podstawa cywilnoprawna zawarcia takiej umowy myślnik w kontekście przedstawionej powyżej analizy myślnik nie tworzy interesu prawnego w procedurze administracyjnej prowadzonej na podstawie dekretu warszawskiego. Umowa taka nie może bowiem modyfikować ustawowo określonego podmiotowego zakresu uprawnień unormowanych w dekrete warszawskim, skoro zakres tych uprawnień nie może być wynikiem zgodnych oświadczeń woli stron tej umowy. Przedmiot omawianej umowy nie mieści się również w wartościach chronionych dekretem warszawskim i w celu, któremu ten dekret służył. Skoro bowiem ustawodawca zadeklarował w dekrete zrekompensowanie właścicielom gruntów warszawskich pozbawienie ich prawa własności przyznaniem praw określonych w powołanym dekrete, to podmioty tego uprawnienia nie mogą w wyniku własnej woli zmienić woli prawodawcy i wskazać innego adresata tego uprawnienia”.

Analizując wyżej opisane wyroki, Komisja doszła do przekonania, iż przedstawione w nich wywody są stanowcze, logiczne i wewnątrznie niesprzeczne. Korespondują one z dotychczasowym ogólnym dorobkiem doktryny i orzecznictwa, co potwierdza chociażby odwołanie się do przywołanej już uchwały NSA z 30 czerwca 2022 r. (sygn. akt I OPS 1 ukośnik 22). Znajdują swe potwierdzenie zarówno w literalnej wykładni art. 7 dekretu warszawskiego, który wprost wskazuje, że osobą, na rzecz której można ustanowić prawo użytkowania wieczystego jest dotychczasowy właściciel gruntu lub jego następcy prawni posiadający grunt. Te grupy podmiotów otrzymały prawo do zgłoszenia wniosku o przyznanie prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym (emfiteuza) lub prawa zabudowy z opłatą symboliczną. Ponieważ celem ustanowienia prawa użytkowania wieczystego jest bowiem

wynagrodzenie uprawnionemu, nie zaś osobie trzeciej, negatywnych skutków nacjonalizacji należącej do niego nieruchomości warszawskiej.

Nadto zawarte w tych orzeczeniach wywody odpowiadają charakterowi dekretu warszawskiego. W doktrynie i w orzecznictwie powszechnie się bowiem wskazuje, że jest on aktem prawnym z zakresu prawa publicznego. Logicznym, a wręcz dorozumianym jest więc przyjęcie, że art. 7 kreuje prawo podmiotowe o charakterze administracyjnoprawnym, nie zaś roszczenie cywilnoprawne typowe dla aktu prawnego z zakresu prawa prywatnego.

Należy również podkreślić, że analogiczne stanowisko Naczelny Sąd Administracyjny zajął w orzeczeniach z dnia 29 sierpnia 2022 r., sygn. akt I OSK 707 ukośnik 20 i I OSK 1717 ukośnik 20. Wyrażony w nich tok rozumowania nie pozostaje również w sprzeczności z konstytucyjnymi zasadami demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP), ochrony mienia (art. 64 Konstytucji RP) i praw słusznie nabytych. Reguły te nie chronią bowiem przypadków, gdy osoba domaga się wobec organów państwowych realizacji korzyści majątkowej, którą uzyskała w sposób sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym. Co jednak najistotniejsze, wychodzą one naprzeciw oczekiwaniom osób pokrzywdzonych procesem reprivatyzacyjnym oraz tworzą przeszkodę do dalszego „handlu roszczeniami” i uszczuplenia mienia publicznego. Z tych też powodów Komisja w pełni podziela wyrażone w nich stanowisko.

Powyższe stanowisko Naczelny Sąd Administracyjny potwierdził w wyrokach z dnia 7 lutego 2023 r. w sprawach o sygnaturze I OSK 1180 ukośnik 21, I OSK 1444 ukośnik 21, I OSK 1363 ukośnik 21, I OSK 1170 ukośnik 21.

Ostateczne potwierdzenie, że nabywcom praw i roszczeń wynikających z dekretu warszawskiego nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. do uzyskania prawa użytkowania wieczystego w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 powołanego dekretu stanowi uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2024 r., I OPS 1 ukośnik 23. W tej sprawie wszczętej na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich skład siedmiu

sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego podjął następującą uchwałę: "Stronie umowy przelewu wierzytelności określonej w art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279 z późn. zm.), nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. myślnik Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.) do uzyskania prawa użytkowania wieczystego w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 powołanego dekretu."

Stanowisko zajęte w powyższej uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego wiąże pośrednio wszystkie składy orzekające sądów administracyjnych, czemu Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie dał dotychczas wyraz m. in. w wyrokach: z dnia 3 lipca 2024 r. o sygn. I SA ukośnik Wa 16 ukośnik 22, z dnia 26 czerwca 2024 r. o sygn. I SA ukośnik Wa 1132 ukośnik 19, z dnia 21 czerwca 2024 r. o sygn. I SA ukośnik Wa 686 ukośnik 23, z dnia 7 czerwca 2024 r. o sygn. I SA ukośnik Wa 995 ukośnik 23 i I SA ukośnik Wa 996 ukośnik 23, z dnia 15 maja 2024 r. o sygn. I SA ukośnik Wa 910 ukośnik 23.

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że roszczenia dekretowe przysługujące dawnym właścicielom nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wspólnej 73, hip. nr, były przedmiotem umowy sprzedaży. Komisja ustaliła, że umową sprzedaży z dnia 7 października 1947 r., sporządzoną przed zastępcą notariusza P. R. myślnik Z. myślnik I. S., A. i J. małżonkowie G. (G.) sprzedali W. L. i T. F. całą nieruchomość oznaczoną jako hip. ze wszelkimi prawami i przynależnościami, w tym ze wszelkimi prawami wypływającymi z dekretu warszawskiego.

W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy niesłusznie uznał M. T. i J. F. za następców prawnych właścicieli hipotecznych, a więc za strony postępowania dekretowego, pomimo że nie posiadali oni w tym zakresie interesu prawnego. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezydent m.st. Warszawy decyzją nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r. ustanowił prawo

użytkowania wieczystego przedmiotowego gruntu na rzecz następców prawnych nabywców roszczeń: J. T. F., M. F. i Skarbu Państwa.

W świetle powyższych ustaleń oraz rozważań prawnych, w opinii Komisji kontrolowana decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania mającym istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, albowiem stronami postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej były osoby, które nie były osobami uprawnionymi w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Prezydent m.st. Warszawy niesłusznie bowiem uznał M. T. i J. F. za osoby uprawnione, pomimo że nie są oni następcami prawnymi dawnych właścicieli hipotecznych w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, tj. nie posiadali oni interesu prawnego.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że wydanie decyzji reprivatyzacyjnej na rzecz następców prawnych nabywców praw i roszczeń wynikających z dekretu warszawskiego na podstawie umowy cywilnoprawnej, mając na uwadze dyrektywy wynikające z zasady prawdy obiektywnej, stanowi naruszenie art. 7, art. 77 paragraf 1 i art. 107 paragraf 3 k.p.a. w zw. z art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, określającego podmiotowy zakres przyznania prawa do gruntu nieruchomości warszawskiej, co wyczerpuje przesłankę uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej, wyrażoną w art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z 9 marca 2017 r.

Podpunkt drugi. Podstawy uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia Prezydentowi m. st. Warszawy.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Zgodnie zaś z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z 9 marca 2017 r., Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2 myślnik 4, jeżeli stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy.

W ocenie Komisji w sprawie zrealizowała się przesłanka z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z 9 marca 2017 r. W konsekwencji Komisja uznała, że decyzja reprivatyzacyjna podlega uchynieniu w całości i przekazaniu do ponownego rozstrzygnięcia Prezydentowi m. st. Warszawy. Wyjaśnić należy, że dla wzruszenia decyzji reprivatyzacyjnej wystarczające jest stwierdzenie zajścia tylko jednej przesłanki uregulowanej w art. 30 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r. została wydana na rzecz osób, którym nie przysługuje interes prawny, tj. które nie mogą legitymować się przymiotem strony postępowania administracyjnego w przedmiocie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej. Prezydent m. st. Warszawy tym samym naruszył art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego.

Stosownie do treści art. 29 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r., wydając decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 3, Komisja wskazuje okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Zapatrywania prawne i wskazania Komisji co do dalszego postępowania są wiążące dla organu, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpatrzenia.

Wskazany w art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z 9 marca 2017 r. zwrot „konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie”, jest zwrotem

ocennym i stwierdzenie tej okoliczności oznacza konieczność przeprowadzenia przez organ (Prezydenta m.st. Warszawy) postępowania wyjaśniającego w całości lub znacznej części. W orzecznictwie przyjmuje się, że zwrot ten jest równoznaczny z nieprzeprowadzeniem przez organ pierwszej instancji postępowania wyjaśniającego w całości lub znacznej części, co uniemożliwia rozstrzygnięcie sprawy przez organ odwoławczy zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (tak NSA w wyroku z dnia 24 kwietnia 2014 r. II OSK 2846 ukośnik 12).

W ocenie Komisji analiza decyzji reprivatyzacyjnej w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że została ona wydana z naruszeniem przepisów postępowania mającym istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, albowiem stronami postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej były osoby, które nie były osobami uprawnionymi w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Zważyć należy, iż Komisja związana jest treścią uchwały składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2024 r., I OPS 1 ukośnik 23, zgodnie z którą stronie umowy przelewu wierzytelności nie przysługuje przymiot strony do uzyskania prawa użytkowania wieczystego w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 dekretu warszawskiego. W świetle powyższego Komisja stwierdziła, że zakres sprawy konieczny do jej wyjaśnienia ma zatem istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Podstawowymi kwestiami, które wymagają wyjaśnienia w niniejszej sprawie są: skuteczność złożenia wniosku dekretowego oraz prawidłowość ustalenia stron postępowania administracyjnego. Warunkiem koniecznym ubiegania się o przyznanie prawa własności czasowej (obecnie prawa użytkowania wieczystego) jest przynależność wnioskodawcy do kręgu stron w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Brak takiego ustalenia, stanowi negatywną przesłankę do przyznania prawa użytkowania wieczystego. Zdaniem Komisji Prezydent m. st. Warszawy będzie musiał określić, czy w sprawie nie zachodzi negatywna przesłanka do przyznania prawa użytkowania wieczystego, a w szczególności, czy wnioskodawcy posiadali interes prawny do bycia stroną postępowania o przyznanie prawa użytkowania wieczystego, mając na uwadze treść art. 7 ust. 1 dekretu.

Podkreślić należy, że przekazanie przez Komisję sprawy do rozpoznania organowi, który ją wydał, uzasadnione jest zakresem postępowania dowodowego, które ma zostać ponownie przeprowadzone. Wyjaśnieniu podlegać mają bowiem okoliczności wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie przyznana prawa użytkownika wieczystego oraz krąg osób, którym w postępowaniu dotyczącym reprivatyzacji przedmiotowej nieruchomości przysługuje interes prawny. Od wyniku tychże ustaleń uzależnione jest przyznanie prawa użytkownika wieczystego.

Komisja miała również na uwadze, że istotne jest zapewnienie stronom postępowania możliwości udziału w tym postępowaniu (art. 10 paragraf 1 k.p.a.), a w szczególności możliwości ewentualnego zakwestionowania wydanego przez organ pierwszej instancji rozstrzygnięcia, poprzez możliwość skorzystania z uprawnienia do złożenia odwołania, skutkującego ponownym rozpatrzeniem sprawy przez organ drugiej instancji, czyli zachowanie zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (art. 16 k.p.a.). Pomimo, iż Komisja, będąc organem nadzorującym postępowania prowadzone na podstawie przepisów dekretu warszawskiego, a nie organem odwoławczym, działa na podstawie szczególnej ustawy (ustawa z 9 marca 2017 r.), to nie może ująć uwadze podobieństwo pomiędzy przesłankami uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozstrzygnięcia wyrażonymi w art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z 9 marca 2017 r. oraz art. 138 paragraf 2 k.p.a. Tym samym wskazać należy, że odmienności w stanie prawnym i potencjalna konieczności przeprowadzenia postępowania z udziałem podmiotów mających status stron uzasadniają stanowisko, że podjęcie przez Komisję merytorycznego rozstrzygnięcia naruszałoby zasadę dwuinstancyjności (por. wyrok NSA z 12 września 2019 r., sygn. I OSK 2011 ukośnik 19). Z uwagi na wagę występujących w sprawie naruszeń koniecznym jest w ocenie Komisji jej ponowne rozpoznanie przez Prezydenta m.st. Warszawy.

W sprawie koniecznym jest ponowne przeprowadzenie czynności dowodowych i wyjaśniających. Prezydent m. st. Warszawy przy ponownym rozstrzygnięciu sprawy powinien przede wszystkim w sposób ewidentny, precyzyjny i niebudzący wątpliwości ustalić, czy w stosunku do nieruchomości położonej przy ul. Wspólnej 73, nr hip. złożony został właściwy wniosek przez osoby do tego uprawnione. Kluczowym w

niniejszej sprawie jest ustalenie w sposób niepodważalny, czy wniosek pochodzi od podmiotu legitymowanego w świetle art. 7 dekretu warszawskiego. W dalszej kolejności ustalenia wymaga prawidłowy krąg stron postępowania.

Podkreślenia wymaga, że rozpatrując sprawę ponownie Prezydent m. st. Warszawy musi mieć na względzie dotychczasowe orzecznictwo sądów administracyjnych w odniesieniu do statusu nabywców praw i roszczeń wynikających z dekretu warszawskiego w postępowaniu administracyjnym prowadzonym na podstawie przepisów dekretu warszawskiego, ze szczególnym uwzględnieniem uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2024 r., I OPS 1 ukośnik 23.

Organ winien także zważyć, czy w świetle dokonanych ustaleń zasadne będzie zastosowanie art. 105 paragraf 1 k.p.a. i ewentualne umorzenie postępowania w całości lub w części z uwagi na potencjalną jego bezprzedmiotowość. Warto podkreślić, iż postępowanie już wszczęte, ale przez podmiot nieposiadający przymiotu strony staje się myślnik po dokonaniu takiego ustalenia przez organ po formalnym wszczęciu postępowania myślnik w rozumieniu art. 105 paragraf 1 k.p.a. podmiotowo bezprzedmiotowe. Nie ma bowiem podstaw, aby prowadzić postępowanie na skutek żądania zgłoszonego przez podmiot do tego nieuprawniony (por. wyrok WSA w Warszawie z 8 kwietnia 2021 r., VII SA ukośnik Wa 160 ukośnik 21).

Podpunkt trzeci. Brak nieodwracalnych skutków prawnych.

Kontrolowana decyzja reprivatyzacyjna nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. W myśl powołanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprywatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1992 r., III AZP 4 ukośnik 92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego, Komisja stwierdziła, że po wydaniu decyzji reprywatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r. nie miały miejsca zdarzenia prawne, które doprowadziłyby do nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Decyzja nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r. nie została wykonana zawarciem umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste. W dziale II księgi wieczystej prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości prawo własności ujawnione jest na rzecz m.st. Warszawy.

Punkt czwarty. Strony postępowania.

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprywatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do

rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy. Komisja uznała, że stroną niniejszego postępowania są również beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej myślnik J. T. F., M. F. oraz Skarb Państwa myślnik reprezentowany przez Prezydenta m. st. Warszawy.

Konkluzja

Mając na względzie ustalenia faktyczne i prawną analizę sprawy, Komisja uchyliła decyzję Prezydenta m.st. Warszawy nr 33 ukośnik GK ukośnik DW ukośnik 2016 z dnia 1 lutego 2016 r. w całości i przekazała sprawę do ponownego rozpatrzenia Prezydentowi m.st. Warszawy na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie

Punkt pierwszy. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2 ukośnik 4, 00 myślnik 013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 paragraf 1, art. 53 paragraf 1 oraz art. 54 paragraf 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. myślnik Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 paragraf 1 p.p.s.a.).

Punkt drugi. Zgodnie z art. 57 paragraf 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

Podpunkt pierwszy. wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; Podpunkt drugi. nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. myślnik Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) myślnik stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; Podpunkt trzeci. złożone w polskim urzędzie konsularnym; Podpunkt czwarty. złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; Podpunkt piąty. złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; Podpunkt szósty. złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 myślnik 2025.

Punkt trzeci. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z paragraf 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

Punkt czwarty. W myśl zaś art. 243 paragraf 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane myślnik na jej wniosek myślnik prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem

patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 paragraf 1 i paragraf 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 paragraf 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Punkt piąty. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 paragraf 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno myślnik biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

Punkt szósty. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.